

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Péterfi István

A Bartók-ünnep két zenekari estje

Hely: Bartók Béla

1958

Forrás:

Wéber Andor

1958. 10. 3.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Tárgy

Osztályozás

78(064.5)

Hely

100

Személy

Helyszám

Székesfővárosi házi nyomda 1926 — 8891

Amikor Bartók Béla 24 éves korában *I. Szvitjét* komponálta, még nem indult el fejlődésére olyannyira döntő hatású, falusi népdalgyűjtő útjára. A mű anyaga a századforduló romantikus műzenéjéhez áll közel; a verbunkos dallamvilágának színei, fényei villannak fel benne. De nemcsak a tartalom, hanem a nyelvezet, a feldolgozás módja, a Strauss *Richardra* emlékeztető hangszerelés is még távol áll a későbbi — stíluseltéréseiben, változatosságában is annyira egyéni — sajátos Bartók-muzsikától. Alig mutatja valami, hogy ezt a művet ugyanaz a zeneköltő írta, aki rövid idő múlva már járhatlan úton, merészen tört a magasba. Mégis az *I. Szvitnek* nem csupán zenetörténeti jelentősége van, hanem a maga nemében élvezetes, vonzó, friss szerzemény. Egy kivételes tehetség kézjegyét sugározza. *Szenkár Jenő*, a világhírű magyar karnagy és a Rádió Szimfonikus Zenekara pompás előadásában csendült fel most ez az eleven alkotás úgy, hogy sok hallgató bi-

zonnal ezúttal fedezte fel először a gazdagságát.

Az est központjában a *III. Zongoraverseny* előadása állott. Fischer Annie játszotta a magán-szólamát, nagyszerű formában, úgy, ahogy talán még tőle sem hallottuk. Ennél nagyobb elismerést pedig nem is mondhatunk. Bartók szellemét idézte, sugározta sugallatos tolmácsolásának minden üteme. Ha az *Adagio-tétel* költői megzendítését külön is kiemeljük, csupán elragadtatásunkat nyilvánítjuk a felejtetetlen élményért. A szünet után *Ravel Daphnis és Chloé II.* szvitjét dirigálta Szenkár; vezénylése nyomán finom árnyalataival, ritmusával, dinamikájával hitelesen szólott e jellegzetesen francia impresszionista muzsika. Nagyon örvendtünk, hogy a kiváló karmestert, aki évtizedek óta fáradhatatlanul és eredményesen terjeszti, népszerűlti külföldön a magyar zenét, méltóan ünnepeltük itthon is. A hangverseny a Bartók-fesztivál egyik legszebb estje volt.

A másik zenekari esten az Erkel Színházban az *Allami Hangversenyzenekar Wagner Richard* műsorra ritkán kerülő, problematikus *Faust-nyitányával* kezdődött, majd Bartók *I. Zongoraversenyét* hallottuk *Zempléni Kornállal*. A tehetséges művész az eredetileg hirdetett, de megbetegedett *Földes Andor* helyett lépett fel. Zempléni a „beugrás” ellenére olyan magávalragadó virtuozitással játszotta az igen nehéz szólamot, és olyan általános meleg sikere volt, hogy emléjük, ezután érdeme szerint ível majd felfelé a művész pályája.

A programon szünet után *Kodály Zoltán Nyári estje* hangzott el. A zeneköltő a nézőtér első sorában személyesen is végighallgatta az előadást. Lelkes ünnepelésben részesítették mind az előadók, mind az egész hallgató-

ság. Az est befejező számát *Benjamin Brittennek*, a *Peter Grimes* szerzőjének igen szellemes, tetszetős *Változatok egy Purcell-témára* című kompozícióját ez alkalommal is nagy tetszéssel fogadta a közönség.

A hangversenyt *Sir Eugene Goossens* vezényelte. Az angol vendégkarnagy nevét hazájában és külföldön már régóta tiszteletre rokonszenvetelteltt már a múlt idényben, mikor több hangversenyen bemutatkozott és a zeneirodalom különböző korszakainak, irányzatainak ismeretében sokféle művet tolmácsolt. Most főként a Britten-szerzemény hiteles értelmezését emeljük ki vezénylései közül. A közönség szívesen ünnepelte a vendégművészt.

Péterfi István